

**JØRN
LIER
HORST**

**ZÁHADA
PLACHETNICE
LIBERTY**

KNIHA ZLIN

**JØRN
LIER
HORST**

**ZÁHADA
PLACHETNICE
LIBERTY**

V překladu Pavly Nejedlé

≡ KNIHA ZLÍN

Cecílie Gaatheová bydlí se svým tátou Alanem W. Gaathem v penzionu Perla, který táta vlastní a vede. Její maminka, Iselin Gaatheová, loni za záhadných okolností utonula ve Škunerové zátoce.

Leo Bast se do Škunerové zátoky přistěhoval teprve nedávno. Bydlí v soukromé části penzionu se svojí mámou Rebekou, která nově nastoupila na místo hotelové provozní. Leovi rodiče jsou rozvedení. Táta je novinář a žije v Dubaji.

Une Flakerová bydlí s rodiči a dvěma bratry ve staré kapitánské vile na východě Škunerové zátoky. Žije tam odjakživa. Její táta, Widar Flaker, je rybář a maminka pracuje jako učitelka ve městě.

Egon je Unin pes. Říká mu Egon, protože má velké ego – je tvrdohlavý a dělá si, co chce. Je to voříšek, Une sahá ke kolenům, má hnědou huňatou srst, dlouhý ocas a studený čumák. Prý je to potomek policejního psa.

Penzion Perla postavil Cecíliin prapradědeček před více než sto lety. Tehdy hosté připlouvali parníkem k lodnímu molu nebo přijížděli vlakem do města a odtud pak pokračovali až k pobřeží v kočárech tažených koňmi. Za války dům zabrali Němci a ubytovali v něm důstojníky. Místo pak střídalo majitele, až dům znovu koupili Cecíliini rodiče, zrenovovali ho a začali pokoje pronajímat hostům. Cecílie s tatínkem bydlí v prvním patře soukromé části penzionu. Stejně tak i Leo se svojí mámou. Vysoko nad celý penzion se tyčí věž s pokojíkem.

Série CLUE:

Záhada mloka

Záhada maltézských hodin

Záhada mořského dna

Záhada otevřených hrobů

Záhada plachetnice Liberty

**„Svoboda jednoho končí tam, kde začíná
svoboda druhého.“**

JOHN STUART MILL (1806–1873)

Auto

„Co tady dělá?“ podivila se Une a seskočila z kola.

Auto, o kterém mluvila, stálo na zarostlé lesní odbočce. Nebýt Egon, nikdy by si ho nevšimli. Běžel před nimi s čumákem u země, a než k němu dorazili, auto zatím už dvakrát oběhl kolem dokola.

Leo položil kolo do suché žluté trávy vedle cesty.

„Možná je kradené,“ přemýšlel a šel až k němu.

Cecílie ho následovala. Cesta byla úzká a spoustu let ji nikdo nepoužíval. Mezi šterkem vyrůstala tráva a větve stromů lemujících příkopy podél cesty auto zakrývaly tak, že zrakům kolemjdoucích bylo téměř skryté.

„Nevypadá, že by bylo kradené,“ řekla Une. Odsunula bokem pár větví a připojila se k Egonovi na jeho třetím kolečku kolem vozu.

Bylo to černé BMW s lesklými disky kol. Od laku se odrážely paprsky podzimního slunce.

„Určitě tu už nějakou dobu stojí,“ prohlásila Cecílie.
„Má střechu zapadanou starým listím.“

Une odhrnula pár žlutých lupenů a pohlédla vzhůru. Nad nimi zašustilo na větvích suché listí.

Leo došel ke dveřím na straně u řidiče a zkusil je otevřít.

„Zamčeno,“ prohlásil a obešel auto na druhou stranu. Naklonil se k bočnímu okénku, zastínil si oči rukama a nahlédl dovnitř.

„Na sedadle leží nějaká mapa,“ řekl a přesunul se k zadnímu oknu.

Cecílie také nakoukla dovnitř. Mapa byla složená. Bylo vidět, že pokrývá oblast někde u pobřeží, ale nedalo se poznat kde.

„Krev!“ vykřikl Leo. „Vzadu je nějaké oblečení od krve!“

Dívky ho obklopily a nahlédly do auta. Na zadním sedadle ležela bílá košile s červenými skvrnami.

„To může být od marmelády,“ byla přesvědčená Cecílie. „Nebo od kečupu.“

Byla z nich tří nejrozhávanější a pro všechno hledala přirozené vysvětlení.

„Nebo to může být krev z nosu,“ tipla si Une. Ani ona nebyla tak hr jako Leo.

„Kde ale jsou lidi, co s ním přijeli?“ přemýšlel Leo. „Tohle je dost divný místo na parkování.“

„Možná šli na lov?“ navrhl Cecílie.

Leo zavrtěl hlavou a kousl se do spodního rtu.

„Vyfotím si to,“ řekl a vytáhl mobil.

Egon si sedl za auto a rozštěkal se na zavazadlový prostor.

Cecílie a Une na sebe pohlédly.
„Myslíte, že tam něco je?“ zeptala se Cecílie. „Že by Egon něco cítil?“

Leo vyfotil pár snímků a došel k nim.

„Je zamčený?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla Une a sedla si vedle Egona.

Leo zkusil kufr otevřít. Nešlo to.

„Nejspíš to má centrální zamykání,“ řekl. „Takovou tu věcičku, kterou zmáčkneš, a všechny dveře se naráz odemknou.“

O pár kroků poodstoupil a udělal ještě jednu fotku.

Egon znovu zaštěkal, pak ale mezi stromy zahlédl nějaké ptáky a rozběhl se za nimi. Obsah zavazadlového prostoru najednou očividně nebyl zas až tak důležitý.

Une zvedla kolo.

„Jedeme domů?“ zeptala se a zavolala na Egona.

Cecílie přikývla, ale na cestu odbočila jako poslední. Vážně to je divné místo na parkování, napadlo ji a ještě naposled se ohlédla přes rameno.

Cecílie, Leo a Une žili ve Škunerové zátocce. Byl to starý rybářský přístav, kde už mnoho stálých obyvatel nezůstalo. Před pár lety Cecíliin táta převzal penzion u pláže. Leova máma v něm začala pracovat a Cecílie i Leo bydleli v prvním patře penzionu, zatímco Une žila se svojí rodinou ve starobylé kapitánské vile u mola pro velké lodě.

Cesta do Škunerové zátoky se vinula mezi hustými lesy, míjela statky a ohrady pro koně a vedla podél

tmaých zoraných polí. Když dorazili do penzionu, Cecílie už na černé auto nemyslela.

Velká bílá budova stála ve stínu letitých dubů, jejichž žlutohnědé listí ještě úplně neopadalo. Dům měl dvě poschodí, prosklenou verandu, balkony a mansardy. Úplně nahoře se nacházel věžní pokoj – čtverhranná věž s okny na všechny strany. Schodiště, které tam vedlo, bylo tak úzké a strmé, že při požární kontrole pokoj nedovolili pronajímat hostům. Místo toho se v něm scházeli Cecílie, Leo, Une a Egon.

Opřeli kola a vyšli po širokém schodišti vedoucím k penzionu, u vchodových dveří seděl v kleci Artur a vítal je.

„*Ahoj láska,*“ pozdravil je jako obyčejně a zobákem vyloudil zvuk, jako když mlaskne pusa. „*Tady jsi?*“

Starý papoušek Cecílii rozesmál. Zašla dovnitř pro džbán se šťávou. Artur bydlel v penzionu už přes dvacet let, od doby, kdy jeho páníček odjel bez něj.

Letošní podzim byl neobyčejně suchý a teplý a po deštivém a chladném období vál teď od moře teplý vítr. Okna verandy byla otevřená. Z rádia hrála hudba a téměř neznatelný mořský vánek rozhýbal záclony.

„Čí auto by to mohlo být?“ zeptala se Une, když se usadili kolem jednoho ze stolků na verandě.

„Mě víc zajímá, co je v kufru,“ namítl Leo.

Cecílie pokrčila rameny a nalila šťávu do sklenic. Vlajky na stožárech před penzionem v teplém podzimním počasí jen zplihle visely. Moře modře jiskřilo až k oparu na horizontu. Pár set metrů od břehu kotvila

velká plachetnice. Z vrcholu jejího stěžně se vznesl raket a zamířil k pevnině.

Cecilie zaslechla, že uvnitř v recepci táta zesílil rádio. Dělával to vždycky, když vysílali zprávy.

„Policie pátrá po pohřešovaném šestadvacetiletém Jeanu Paulu Luminarkovi, jehož zmizení nahlásila rodina včera odpoledne,“ slyšeli oznámení hlasatele z rádia. „Jean Paul Luminark byl naposledy spatřen v pondělí ve 14 hodin, kdy odjel z domova v černém BMW M3 s poznávací značkou BS 76850. Muže ani vozidlo od té doby nikdo neviděl.“

Leo se zarazil se sklenicí u pusy.

„Slyšely jste to?“ zeptal se a postavil sklenku, aniž se napil. „Přesně takové auto jsme přece objevili!“